

Миналата година азъ имахъ много голѣмо желание да отида на границата, за да видя какъ е отдѣлена една държава отъ друга. Но тате не се съгласи да ме заведе никога, макаръ той често да ходеше на ловъ изъ гората, защото границата била далечъ, планината висока и стръмна и пжтекиѣ каменливи, та не съмъ можелъ да вървя до тамъ. Но азъ все си мислехъ, че на границата между България и Турция има изграденъ високъ плетъ или стѣна и си мислѣхъ турскитѣ войници голѣми, черни, страшни и лоши, защото съмъ слушалъ, че тѣ сж убивали много хора и защото тѣ убиха чичо Пейо въ Македония.

Като си отидохме прѣзъ ваканцията въ Чирпанъ, азъ вече помислихъ, че никога нѣма да видя границата и турскитѣ войници, защото слушахъ тате да приказва, че нѣма да се върнемъ въ това село.

Азъ бѣхъ забравилъ вече и за границата и за селото, когато единъ день тате ни съобщи, че пакъ ще се върнемъ въ сжщото село. Азъ и моя по-малъкъ братъ Генчо заскачахме отъ радостъ и започнахме да си събираме играчкитѣ,

На 10 октомврий врѣмето бѣ толкова хубаво, че пролѣтъ даже рѣдко се срѣща такъвъ хубавъ день. Още сутринята тате получи покана отъ г. капитанъ Карагъзовъ, който живѣе тука съ войницитѣ, дѣто вардятъ границата, да отидемъ заедно съ мама, г. фелдшеръ Треновъ и госпожата му и още единъ учителъ въ турско да се качатъ на най-високия връхъ „Куртъ-кале“. Тамъ щѣлъ да ни заведе турския офицеринъ, който щѣлъ да ни чака на българското куле „Птичка-бунаръ“. Тате и мама веднага се съгласиха. Азъ поискахъ да отида съ тѣхъ. Тате не се съгласяваше, защото било далечъ, пжтя билъ лошъ и азъ не щѣлъ съмъ да мога да върва. Но азъ настоявахъ, защото много ми се искаше да видя границата и турскитѣ войници. Най-послѣ се съгласиха и азъ подскочихъ отъ радостъ и бързо се стѣгнахъ за пжтъ. Взехме си храна и дрехи, защото на планината е студено. Всички се събрахме у г. Карагъзовъ и отъ тамъ трѣгнахме по пжтя, който води прѣзъ върха „Св. Недѣля“. Тамъ се спрѣха на почивка, за да почакаме